

CULORILE SEDUCȚIEI

*Stefano Vignaroli, Emanuela
Cea Capricioasă și alții*

Cuprins

PROLOG
CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
EPILOG

CAPITOLUL 1

Luni, roșu, invidie

Luna august se apropia de sfârșit, ducând cu ea amintirile de vară și de vacanță. Ziua era senină și promitea să fie călduroasă, deși în Recanati, un oraș cocoțat pe o colină cu fața spre Marea Adriatică și la mică distanță de aceasta, era greu să suferi de căldură chiar și în plină vară. Vânturile răcoroase de nord sau mistral măturau străzile și piețele orașului pe tot parcursul anului, ceea ce făcea ca atmosfera să fie plăcută în acel anotimp, mult mai puțin în zilele gri de iarnă.

Impunătoarea statuie a lui Leopardi își proiecta umbra chiar în dreptul micii mese din barul din piață unde eu, cunoscută de toți locuitorii orașului sub numele de Emanuela ,Capricioasa', îmi luam micul dejun, un croisant cu cremă chantilly și un cappuccino presărat cu cacao, amintindu-mi mie și tuturor celorlalți locuitori de ce Recanati era cunoscut în toată Italia și poate în întreaga lume. De obicei, pentru o femeie de patruzeci de ani, frumoasă și singuratică, este suficient un gest pentru a atrage chiar și pe cel mai timid dintre bărbați, dar nu și în acel ,sat autentic și sălbatic', unde toată lumea

cunoaște viața, moartea și minunile tuturor. Aș fi împlinit patruzeci de ani în luna noiembrie a anului următor; când eram copil le reproșam părinților mei că m-au conceput astfel încât să mă nasc în luna morților, dar nu-mi mai păsa. Din punctul de vedere al celor care mă priveau, ochii mei verzi erau puși în evidență în acea zi de părul meu, făcut și mai închis la culoare decât cea naturală datorită muncii unei coafeze pricepute. Purtam o rochiță roșie, strânsă în talie de o curea neagră cu bretele subțiri pe umeri, care îmi dezvăluia pielea delicată, ușor ambrată de bronzul meu de vară. Partea de jos a rochiei nu ajungea să acopere genunchiul, astfel încât, în timp ce stăteam așezată, picioarele mele, voalate de colanți de vară foarte ușori, aproape invizibili, erau puse bine în evidență. Culoarea roșie a rujului se potrivea cu un trandafir roșu pe care chelnerul îl așezase într-o vază de sticlă subțire în centrul mesei. N-aș fi renunțat pentru nimic în lume la micul dejun la bar înainte de a merge la serviciu la agenția de turism din Corso Persiani, unde mă întorceam în acea zi de luni după trei săptămâni minunate de concediu. Am luat spuma din cappuccino cu lingura ca să nu las în ceașcă ceva de care sunt înnebunită, am scos o țigară din pachet și am băgat-o în gură. Am căutat ceva timp bricheta în geantă, prefăcându-mă că nu o găsesc, deși o simțeam și chiar o strângeam în palmă. De obicei, nu trecea mult timp până când cineva se apropia să îmi ofere un foc. Mă obișnuisem cu asta în satul turistic din Puglia, unde mă cazasem practic pe cheltuiala integrală a agenției pentru care lucram. Dar aici, în Recanati, nu părea să funcționeze. Mi-am scos bricheta și am trecut la a doua mișcare. După ce am mutat regulatorul de gaz la minim, nu am reușit să obțin decât scântei și nu aprinderea flăcării. Nici în acest caz manevra nu a avut efectul dorit. Eram deja pe punctul de a îndrepta bricheta pentru a putea în sfârșit să fumez, când cineva s-a apropiat de mine. Era fostul meu soț. M-am cutremurat când l-am văzut.

„*Ticălos trădător ce ești, mai ai curajul să te apropii de mine?*”, m-am gândit cu mintea învolburată și cu inima care își accelerase deja ritmul bătăilor. Am avut instinctul de a mă îndepărta, fără să-l privesc măcar, apoi mi-am amintit ce-mi promisesem în ziua aceea, cu doi ani mai devreme, când îl surprinsesem în pat cu amanta lui. Inima mi s-a liniștit, mintea mi-a devenit limpede. A fost ca și cum un clopot de alarmă ar fi sunat, un ceas deșteptător ar fi sunat. A aruncat o privire la rochia pe care o purtam, roșie

ca pasiunea, roșie ca sângele pe care voiam să-l vărs pentru a-mi satisface setea de răzbunare.

„Tot mai folosești trucurile astea pentru a atrage bărbații?”, m-a apostrofat, aprinzându-mi țigara.

„Paolo? Ce cauți pe aici? Nu plecasei pentru totdeauna?” l-am întrebat, ieșind din gândurile mele și privindu-l cu ochii bântuiți.

„Păi, am stat câțiva ani la Milano cu serviciul. După cum știi, mă hotărâsem să devin scriitor. Să fac o carieră ca atare și să obțin faima aici, în Marche, nu ar fi fost posibil, în timp ce într-un oraș mare poți găsi întotdeauna contactele potrivite.”

„Și le-ai găsit?” am întrebat eu, cu o urmă de sarcasm.

„Da, sau cel puțin așa am crezut. M-am lăsat păcălit de o scriitoare-editoare: m-a făcut să cred că vom scrie împreună un roman și că îl vom publica, îl vom prezenta în toată Italia, îl vom traduce în cel puțin cinci limbi străine, că va fi o lansare incredibilă pe piață și că împreună vom câștiga sute de mii, ba chiar milioane de euro.”

„Te culcai cu ea, nu-i așa?” am subliniat această întrebare cu o privire bănuitoare, suflând o gură de fum.

„Sigur, și erau niște partide de sex fabuloase. Apoi, efectiv eu am scris romanul aproape în întregime și ea l-a publicat sub numele ei, plătindu-mi un amărât de cec de 10.000 de euro.”

„Bănuiesc că acum cartea este în fruntea listelor de best-seller-uri și tu nu ai avut nici măcar curajul, nu zic să o denunți, dar măcar să o defăimezi public.”

„Nu aveam niciun suport pentru a-mi revendica drepturile. Am scris manuscrisul în casa ei și pe calculatorul ei. Atâta timp cât i-a convenit, am stat la ea și m-a întreținut, apoi, când mi s-a terminat funcția, un șut bun în fund și înainte.”

„Voi, bărbații, sunteți incorrigibili, e suficient să vedeți o fustă, niște picioare lungi sau doi sâni frumoși ca să vă pierdeți mințile. Dar tu, în special! Și ce ai de gând să faci acum? Cauți refugiu la vechea ta parteneră, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, crezând că timpul poate șterge chiar și cele mai rele fapte?” Apoi, după ce am stins țigara în scrumieră, am continuat. „Acum îți zic la revedere, trebuie să plec la serviciu. Tu cel puțin ți-ai petrecut câțiva ani din viață într-un oraș mare, în timp ce eu am continuat să trăiesc în această sătuc cu oameni bârfitori și înguști la minte.

Leopardi a avut dreptate în privința oamenilor din Recanati: *„Nici inima mea nu-mi spunea că aș fi blestemat să-mi petrec anii tinereții în acest sătuc de băștinași, în mijlocul unui popor ticălos și ignorant; ale căror nume ciudate, și adesea chiar ridicole, sunt doctrină și cunoașterea’.”*

Cu acest citat poetic, mi-am luat rămas bun de la Paolo, aruncându-i o privire provocatoare, care era un preludiv la ceea ce avea să se întâmple în orele următoare. M-a privit în timp ce mă îndepărtam până când am dispărut din fața lui, îmi imaginez că era convins că fosta lui iubită a trezit o urmă de speranță în el. În acel moment, probabil că m-a văzut mult mai atrăgătoare și mai fermecătoare decât atunci când trăia cu mine. Cu siguranță că deja hotărâse în capul lui că va veni să mă vadă în acea seară, convins că nu va fi greu să mă recucerească. Desigur, l-aș fi lăsat stăpân pe convingerile lui. La urma urmei, răzbunarea este un fel de mâncare care trebuie mâncată rece, nu se poate și nu trebuie să te grăbești dar nici să improvizezi. Între timp, până la venirea serii, trebuia să înfruntăm o zi lungă de muncă.

Am muncit toată dimineața; în acea perioadă încă mai erau oameni care își rezervau vacanțe, profitând de sezonul scăzut și de prețurile mai avantajoase. La prânz, l-am întrebat pe șef dacă pot pleca cu câteva minute mai devreme, deoarece intenționez să trec pe la o agenție imobiliară înainte de închidere.

„Abia azi te-ai întors din vacanță și deja ceri favoruri?”

Angelo, un bărbat de șaiszeci de ani, opulent și șiret, era proprietarul agenției și obișnuia să stea închis în biroul său, lăsându-și angajații la dispoziția publicului. În ciuda împotrivirii mele, pentru că cealaltă fată își luase concediu datorită întoarcerii mele și, prin urmare, ar fi rămas singur, mi-a dat voie, cred că a decis în sinea lui că nu ar fi fost rău să închidă magazinul cu zece minute mai devreme în acea zi.

Carla era aproape de vârsta mea, ne cunoșteam de demult și de un timp între noi existase o relație care depășise sfera prieteniei, o relație lesbiană care a durat timp de aproape un an. Amândouă dezamăgite de bărbații noștri, descoperisem în relațiile homosexuale o plăcere neobișnuită, care apăruse în febra căutării permanente de noi emoții pe care să le consumăm în intimitatea unui dormitor. Pentru o perioadă de timp am decis că era mult mai bine și mai plăcut să facem dragoste una cu cealaltă decât cu un bărbat,

apoi ne-am dat seama că mergeam prea departe și că poate era mai bine să ne oprim, din simple motive de morală, conform căreia aceste relații erau considerate perverse. Știam foarte bine că, atunci când mă vedea, Carla încă mai simțea o dorință puternică față de mine; n-aș fi vrut să-i mai dau idei ciudate, dar în ziua aceea aveam de gând să o folosesc în scopurile mele, așa că mă hotărâsem să mă duc să vorbesc cu ea. După ce am parcurs pe jos distanța scurtă care mă despărțea de agenția imobiliară, am ajuns acolo în momentul în care prietena mea era pe cale să închidă. Carla, o blondă frumoasă cu părul lung și ondulat și ochi de culoarea alunei, micuță, dar bine proporționată, a tresărit când m-a văzut venind și m-a lăsat să-i sărut obrazii în semn de salut, în timp ce eu am încercat cu grijă să evit să-i ating buzele.

„Aș dori să-mi pun casa la vânzare”, i-am spus fără prea multe preambuluri. „Vreau să plec din această localitate. Am pus deja ochii pe un apartament în centrul orașului Ancona; nu este cel mai bun oraș, dar totuși este mai bine decât aici.”

„Voi ține cont de aceasta, deși nu este ușor să vinzi în această perioadă; piața este aproape moartă”, mi-a răspuns ea, cu siguranță cu inima bătându-i cu putere. „Ar trebui să vin la tine acasă și să fac poze, ca să le pun în catalog și să le expun în vitrină.”

Am continuat să ne privim în ochi: o lacrimă a izvorât din ochii de culoarea alunei, lăsându-i pe cei verzi să înțeleagă că au suferit din cauza despărțirii. O mână, una dintre cele patru, s-a întins spre cheia introdusă în încuietoarea din interiorul vitrinei, i-a dat o tură, după care două trupuri s-au trezit îmbrățișate, împletite într-o dorință de nestăvilit. Hainele au alunecat pe podea, corpurile goale erau fierbinți, mâinile le căutau cu insistență, buzele s-au găsit una de alta, sânii presați unul de celălalt.

„Doamne, Manu! Nu poți să-mi faci asta, nu poți să mă abandonezi. Nu, nu-mi doresc să mai am o relație cu tine, am decis împreună că nu este cazul. Dar îmi este de ajuns să te văd, să te văd în sat. Fără tine sunt ca în întuneric. De ce, de ce ai venit azi la mine? Chiar trebuie să fiu eu cea care te ajută să-ți vinzi casa? De ce ești atât de dură? De ce?” Carla s-a îmbrăcat singură, nervoasă. „Fă-o și gata. Și nu te mai plânge”, i-am răspuns, iritată de comportamentul ei.

„*Nimfomană nenorocită, nenorocito*”, am bolborosit în sinea mea. „*Am participat la jocurile tale în tot acest timp doar ca să te țin sub control. Sunt*

convinsă că în întuneric nu te-am recunoscut, dar știu foarte bine că erai tu, în acea noapte, în patul meu, cu bărbatul meu. Și acum a venit momentul să reglăm conturile.”

Îmi amintesc foarte bine mirosul acela, mult prea bine. Cearșafurile rămăseseră îmbibate cu el și îl simțisem chiar și după ce le spălasem în mașina de spălat la 70°. Era un parfum foarte dulce, pe care îl depistasem apoi în parfumerie; vânzătoarea îmi explicase că era un parfum particular și că doar câtorva persoane le plăcea din cauza unicității sale. În timpul cât am fost împreună, nu-l simțisem niciodată la ea... Dar acum... acum nu mai aveam nicio îndoială.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>